

MUSIKA

Mozart gehiago behar genuke

E. MORENO ESQUIBEL

OLBE-k antolatutako Mozarten *La clemenza di Tito* opera. Euskadiko Orkestra. **Zuzendaria:** Riccardo Frizza. Bilboko Operaren Abesbatza. **Zuzendaria:** Boris Dujin. **Bakarlariak:** Paolo Fanale (tenorea), Vanessa Goikoetxea (sopranoa), Itziar de Unda (sopranoa), Daniela Mack (mezzoa), Veta Pilipenko (mezzoa), Josep Miquel Ramón (baritonoa). **Eszena zuzendaria:** Fabio Ceresa. **Eszenografia:** Gary McCann. **Lekua:** Euskalduna Jauregia. **Data:** urtarrilaren 22a.

MONTSERRAT AUZMENDI DEL SOLAR

Beti da plazera Mozarten opera batez gozatzea. Salzburgoko konposatzailearen erreperitorio zabalean benetako harribitxiak daude, eta ez bakarrik musikaren ikuspegitik. Horixe da *La clemenza di Tito* obraren kasua, lan berezia baita, ikuspegi psikologikotik izaera introspektibo duena eta musika-pasarte liluragarriak dituena.

Antzezlanak fikziozko pertsonaien amodiozko dramak kontatzen ditu, elkarrekin lotuta eta atze-oihal politiko batekin. Bitxia bada ere, Austriako Leopoldo II.a erregearen koroatzerako konposatu zen lana, baina Iraultza Frantsesean estreinatu zen. Hau da, monarkia absolutistak maila globalean bizi zuen une zail batean.

Bada, *La clemenza di Tito* operan, tradizio eta mito absolutisten kontrara, traizio egin diotenaren errukia erakusten duen enperadore batekin egiten dugu topo. Tragedia itzel bihurtuko

zela zirudiena argi moral bihurtzen da Titoren ikuspegi zabalarekin, gehiago sinesten baitu bere inperioaren ongi komunean mendeku hotz eta iheskorrean baino. Gure garaietan guztiz aplikagarria den ikasgaia, inondik ere.

Obra eta haren esanahia kokatu ondoren, esan behar dugu Euskalduna Jauregian egindako eszenaratzea benetako arrakasta izan zela. Lehenik eta behin, Gary McCannen eszenografia bikaina nabarmendu zen, izugarri dotorea, argitsua eta antzinako Erromako giroa, oso estilizatu, erdi garaikide, erdi onirikoa den giroarekin nahasten jakin zuena. Errealitatearen eta irrealaren, iraganaren eta orainaren arteko fusioa zen. Nolanahi ere, edertasun bisual handikoa.

Ikuspegi bisuala alde batera utzita, bakarlari bikainak izan genituen. Bi emakumezko protagonistek, biak euskaldunak, interpretazio ederrak egin

zituzten. Vanessa Goikoetxeak, Vite-lliaren rolean, ahozko segurtasuna eta fintasuna erakusteaz gain –ertain eta grabe erregistro zoragarriak–, agertokian taxuz eta sinesgarritasun handiz mugitu zen. Itziar de Undak, Serviliaren paperean, bere tinbre beroa eta lan ona erakutsi zituen, nahiz eta ahots-proiektzio txiki samarra izan.

Bi gizezko rol jorratu zituzten bi mezzosopranoek ere jardun ona izan zuten. Bai Veta Pilipenkok, Annioren paperean, bai Daniela Mackek, Sestoren paperean, lan egokia egin zuten. Eta Paolo Fanale protagonistari dagokionez, eraginkortasunez eta fraseatze onez egin zuen Titoren papera. Hori bai, zailtasunak izan zituen agilitateetan. Duintasunez baina distirarik gabe salbatu zituen. Eta bere ahotsaren proiektzioa apur bat eskasa izan zen. Euskadiko Orkestrak delikatuki eta soinu onez azpimarratu zuen lana une oro. ●